

Sygn. akt. I C 213/13 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2013r.

Sąd Rejonowy w Strzelcach Opolskich Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Marcin Ilków

Protokolant: st. sekr. sąd. Aleksandra Drzymala

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2013r. w Strzelcach Opolskich

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o. o. w P.

przeciwko M. O.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. O. na rzecz powoda (...) Sp. z o. o. w P. kwotę 6.340,35 zł (sześć tysięcy trzysta czterdzieści złotych 35/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- a) 4.258, 80 zł (cztery tysiące dwieście pięćdziesiąt osiem złotych 80/100) od dnia 01.11.2012r. do dnia zapłaty;
- b) 2.081,55 zł (dwa tysiące osiemdziesiąt jeden złotych 55/100) od dnia 19.05.2012r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego M. O. na rzecz powoda (...) Sp. z o. o. w P. kwotę 1.467 zł (jeden tysiąc czterysta sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. wyrokowi w zakresie punkty I i III nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

(...) Sp. z o.o. w P. wniosła o zasądzenie od pozwanego M. O. kwoty 6.340,35 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 4.258,80 zł od dnia 1 listopada 2012 roku oraz od kwoty 2.081,55 zł od dnia 18 maja 2012 roku. Nadto wniosła o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu.

Uzasadniając strona powodowa podniosła, iż pozwany w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą zakupił u niej w kwietniu 2012 roku środki do uprawy roślin o łącznej wartości 6.340,35 zł. Środki te zostały pozwanemu dostarczone, który nie wniósł co do jakości i ilości zastrzeżeń potwierdzając to podpisem. W związku ze sprzedażą pozwanemu zostały wystawione faktury VAT na łączną kwotę 6.340,35 zł, której pozwany, mimo wystosowanego wezwania, nie uiścił.

M. O., mimo zawiadomienia o terminie rozprawy, nie stawiał się na nią, będąc zawiadomionym prawidłowo i mimo takiej możliwości, nie podniósł argumentów przeciw treści pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 kwietnia 2012 roku M. O. – prowadzący gospodarstwo rolne w K. – zakupił w siedzibie (...) Sp. z o.o. w P. nasiona kukurydzy za łączną kwotę 4.258,80 zł.

W związku z tym pozwanemu wystawiona została faktura VAT nr (...) na powyższą kwotę z terminem płatności wyznaczonym na dzień 31 października 2012 roku, której odbiór pozwany potwierdził swym podpisem. Płatność miała nastąpić w formie przelewu bankowego na wskazany w fakturze numer konta bankowego. Pozwany wskazanej fakturą należności nie uregulował w wyznaczonym terminie.

Dowód:

- faktura VAT z dnia 20 kwietnia 2012 roku, k. 13;

W dniu 24 kwietnia 2012 roku M. O. ponownie dokonał zakupu u strony powodowej, tym razem kupując środki do uprawy roślin za łączną kwotę 2.081,55 zł.

W związku z tym pozwanemu wystawiona została faktura VAT nr (...) na powyższą kwotę z terminem płatności wyznaczonym na dzień 18 maja 2012 roku, której odbiór pozwany potwierdził swym podpisem. Płatność miała nastąpić w sposób identyczny, jak przy fakturze wystawionej dnia 20 kwietnia 2012 roku. Pozwany wskazanej fakturą należności nie uregulował w wyznaczonym terminie.

Dowód:

- faktura VAT z dnia 24 kwietnia 2012 roku, k. 12;

W związku z nieuregulowaniem należności wynikających z obu faktur przez pozwanego strona powodowa wystosowała do niego wezwanie przedsądowe domagając się zapłaty kwoty 6.632,78 zł w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Pozwany nie odpowiedział na wezwanie, jednak wskazanej wezwaniem kwoty nie uiścił na rzecz powodowej spółki.

Dowód:

- wezwanie przedsądowe wraz z potwierdzeniem otrzymania, k. 14,15.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w zdecydowanej części.

Poza sporem w niniejszym postępowaniu był fakt, iż w dniu 20 kwietnia oraz w dniu 24 kwietnia 2012 roku M. O., prowadząc gospodarstwo rolne, dokonał zakupu u strony powodowej środków do uprawy roślin za kwoty wskazane w wystawionych mu fakturach VAT, których nie uregulował. Tym samym oceną Sądu było uznanie, czy pozwany rzeczywiście winien należności wskazane fakturami VAT uregulować na rzecz strony powodowej.

Ustalenia faktyczne w niniejszym postępowaniu Sąd poczynił w oparciu o przedłożone przez stronę powodową dokumenty, które miały w niniejszej sprawie istotne znaczenie. W ocenie Sądu nie ujawniano żadnych okoliczności podważających ich wiarygodność.

Podstawą prawną orzeczenia Sądu jest art. 535 k.c. regulujący kwestię sprzedaży a stanowiący, że przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Zgodnie z przepisami art. 6 k.c. i 232 k.p.c. strona, która wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne powinna wskazywać dowody na poparcie swoich twierdzeń. Zgodnie z powołanym wyżej art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Wobec tego strona powodowa, w celu udowodnienia

swoich twierdzeń, powinna była w trakcie procesu wykazać bezspornie i jednoznacznie, że przysługuje jej uprawnienie do dochodzenia zapłaty należności od pozwanego z tytułu wystawionych mu faktur za uprzednio dokonany zakup środków do uprawy roślin.

W przedmiotowej sprawie pełnomocnik strony powodowej przedłożył kopie faktur wystawionych pozwanemu oraz wystosowane do niego przedsądowe wezwanie do zapłaty pozostawione bez odpowiedzi i co do zasady wykazał nimi, że wystawiając faktury pozwany winien był uiszczyć stronie powodowej żądane w tych dokumentach kwoty.

Art. 230 k.p.c. stanowi, że gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. W przepisie tym mowa jest o tzw. faktach milcząco przyznanych. Za przyznane można uznać tylko fakty, a nie ich ocenę prawną, która nie wiąże sądu. Do sądu, niezależnie od poglądów prawnych wyrażanych przez strony, należy bowiem dokonanie własnej oceny ustalonych w sprawie faktów i zastosowanie w związku z tym właściwych przepisów prawa materialnego. Co prawda samo milczenie (niewypowiedzenie się) strony, co do twierdzeń strony przeciwnej, nie może być podstawą do uznania faktów za przyznane, jednakże wobec treści art. 230 k.p.c., o jego zastosowaniu decyduje zebrany w sprawie materiał dowodowy, przy uwzględnieniu charakteru i przedmiotu postępowania.

Sąd w przedmiotowej sprawie, na podstawie całego materiału procesowego nabrał przekonania, że pozwany nie zaprzeczył istnieniu faktów przytoczonych przez stronę przeciwną, zawartych w doręczonym mu odpisie pozwu i załącznikach, czy to w odpowiedzi na pozew, czy jeszcze na etapie przed wniesieniem pozwu przez kwestionowanie wystawionych mu faktury, bądź zanegowanie zasadności wystosowanego do niego wezwania do zapłaty. W związku z brakiem wątpliwości w tym zakresie, Sąd zastosował art. 230 k.p.c.

Tym samym Sąd uznał roszczenie w zakresie kwot wskazanych w przedstawionych przez stronę powodową fakturach VAT za zasadne i orzekł, jak w pkt I wyroku.

Sąd oddalił powództwo w zakresie dnia, od którego winny być naliczane odsetki od wystawionej pozwanemu faktury VAT na kwotę 2.081,55 zł.

Ustawa nie definiuje pojęcia wymagalności, ale przyjmuje się zgodnie w doktrynie, że przez wymagalność należy rozumieć stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Wymagalność roszczenia pozostaje zatem w ścisłym związku z terminem spełnienia świadczenia, bowiem z chwilą nadejścia tego terminu zobowiązanie staje się wymagalne. Dlatego właśnie precyzyjne określenie terminu zapłaty ma istotne znaczenie ze względu na moment wymagalności roszczenia o zapłatę, a tym samym moment, od którego strona zobowiązana do zapłaty opóźnia się z zapłatą i od którego należą się odsetki za opóźnienie.

Zgodnie z art. 481 §1 i 2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spłacenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie jest z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe. Roszczenie jest wtedy wymagalne, gdy wierzyciel, a zatem ten komu ono przysługuje, ma możliwość żądania spełnienia na jego rzecz świadczenia.

W fakturze VAT nr (...) wskazano, że pozwany winien uregulować należność na rzecz strony powodowej do dnia 18 maja 2012 roku, wobec czego niezasadnym jest naliczanie odsetek ustawowych już od tego dnia, kiedy to jeszcze roszczenie nie stało się wymagalne, a dłużnik nie był w opóźnieniu. Dopiero w dniu następnym, tj. w dniu 19 maja 2012 roku dłużnik – pozwany był w opóźnieniu, w związku z czym od kwoty określonej opisaną wyżej fakturą VAT odsetki ustawowe zasądzono od dnia następującego po wskazanym w niej terminie do zapłaty.

Orzeczenie o obciążeniu pozwanego kosztami procesu wynika z przepisu art. 98 § 1 k.p.c., bowiem pozwany, jako strona przegrywająca, obowiązany jest zwrócić na żądanie strony powodowej koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw.

Na koszty te złożyła się opłata od pozwu w kwocie 250 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, jak i koszty zastępstwa procesowego związane z udziałem po stronie powodowej profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 1.200 zł, ustalone w oparciu o § 6 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).

Rygor natychmiastowej wykonalności odnośnie pkt I i III wyroku wynika z treści art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c.

Wobec powyższego, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.